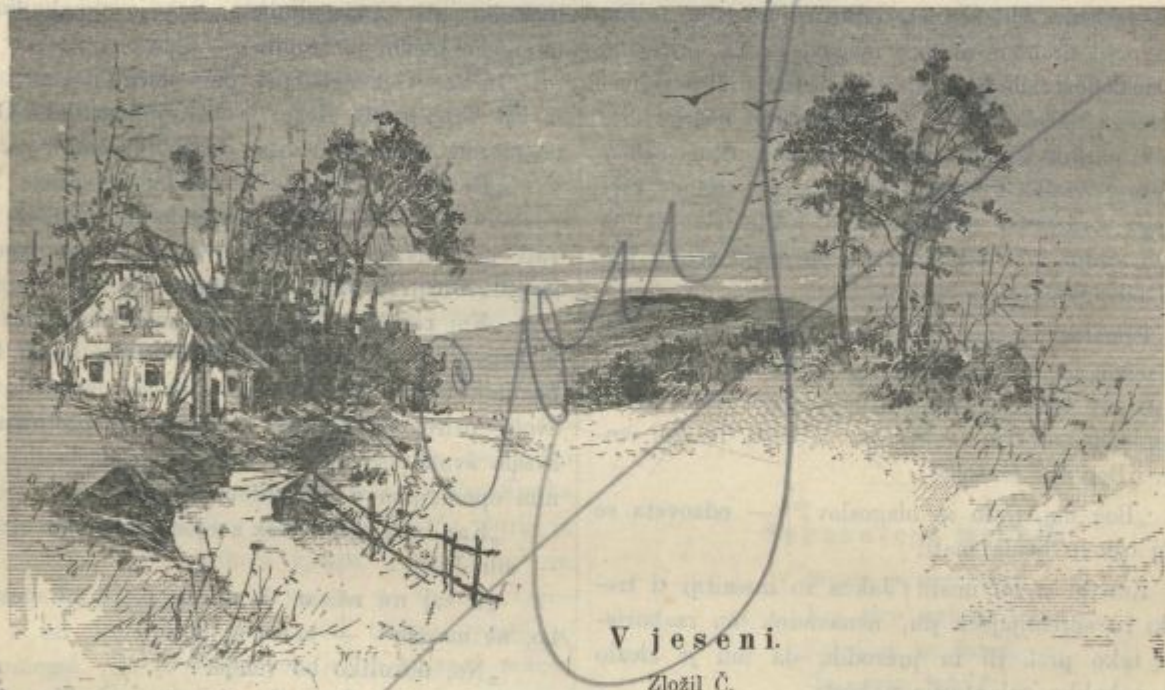

Številka 19.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto II. 1887.

V jeseni.

Zložil Č.

Vratiho. — Hladen veter trese
Uvelo listje raz drevo,
In roso kapljice bleste se
Po njem kot suho zlato.

Slabotna kočica počiva
Osamljena tu vrh goré,
Vejevje golo jo pokriva
In jelke stražijo sloké.

Iz dola jata ptic se nese
Pred zimo tja na jug hiteč;
Mračno nebo nad njimi pnè se,
Pod njimi svet medleč, veneč.

A drobnim pičam malo mari,
Medlečega sveta neba:
Saj cvet in solnce jim
Na jugu onostran morja.

... iz sem ta, kjer zdaj odhaja
 Poletje solnčni svoj prestol,
 ... se ne napaja,
 In srca mi ne tare bol.

Če vse umira zdaj na sveti,
Le naj umira, naj veni,
Saj zime mraz ne more streti,
Kar je v tvojih žili, plamti.

UPRAVA KRONIKE

UPRATA KROKITE
UP

10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1010 1011 1012 1013 1014 1015 1016 1017 1018 1019 1020 1021 1022 1023 1024 1025 1026 1027 1028 1029 1030 1031 1032 1033 1034 1035 1036 1037 1038 1039 1040 1041 1042 1043 1044

..PRAVA KRONIKE

ИПРАВА КРОМЪ

Kako je Krivčev Jaka Trpotčev Nežo snubil.

Pripoveduje C—t—č.

(Dalje.)

„Jaka, Jurij, prigriznita no!“ — prigovarja Trpotčevka. Glede Jurija bil je ta poziv do cela nepotreben, kajti odpiral je ravnokar neprimerno široka usta, da bi založil velikanski kos kruha, nasladjen s kosom svinjine. O vi ne veste, koliko zajmejo Jurijeve usta, ako jih na stežaj odpre. In še celo pri taki nasladi, kakoršna se na mizo borne slovenske koč prikaze le redko kedaj, o velikih praznikih. Opominjati ni treba Jurija, on ni izmed tistih, ki se puste prositi. „Jedila so božji dar, in pregrešno bi bilo, ako bi se jih človek branil;“ — tako nam pravi vedno. Ali bodimo odkritosrčni: ne toliko strah pred grehom, ampak njegova lastna, prirojena mu snedenost sili ga, da se dosledno drži gori naznačenega načela. To je senčnata stran našega Jurija, ki pa nikakor ne zmanjšuje njegove cene; senco najdete povsodi, kjer koli obseva jasno solnce reči božjega stvarstva. Kaj dé tudi jedna slabost na jedni strani tehtnice, ako jo na drugi strani bogato odvagajo tolike vrline.

Premlevajoč in po ustih premetavajoč obili grizljaj segne po kozarcu poleg majolike. In ko so se mu usta v toliko spraznila, da je mogel ziniti, zvrne kozarec na zdravje ženina in neveste, izrekši vošilo: „Bog daj srečo!“

„Bog daj srečo in blagoslov!“ — odzoveta se hišni oče in hišna mati.

Kdo bi si bil mislil: Jakca so imenitni ti trenutki in spremljajoča jih, nenavadna mu razburjenost tako prelevili in prerodili, da mu je zlezlo celo nekoliko galantarije v kosti.

„Nežika pij, pa vesela bodi“ — ponudi izvoljenki svoj kozarec.

Nežika dvigne kozarec proti ustom, a ne smemo reči, da bi bila pila, da si je zmočila zgornjo ustnico. Pravijo, da je ta način pitja tudi znak deviške sramožljivosti.

Življenje je polno kontrastov, ekstremi se dotikajo. To istino vidimo vselej in povsodi, a tako pogosto nikjer, nego pri ženitvanjih na kmetih. Um in srce imata svojo besedo, a navadno odloči razum in umakniti se mora srce.

To nasprotstvo se je pokazalo tudi ta večer pri Trpotčevih.

Do sedaj se je le govorilo: „vzemi ga,“ „rad te ima“ „in te bo vedno rad imel,“ „ne bo slabo za te,“ „dobrega moža boš dobila“ itd. . . . s kratka: uplivalo se je le na srce, poezija je poganjala svoje cvetove. Kozarec v roki vrteč, nabral je Jurij obraz v najresnejše gube in videlo se mu je, da ima važno besedo na jeziku.

„Kaj pa mislite oče Trpotec, koliko boste dali ž njo?“ —

Tako govoreč pahnil je Jurij kar namah družbico iz jasnih višav nebeške poezije v pozemeljsko puščobo suhe proze, ljubezen se je umaknila, in na njeno mesto je stopila — dota.

In zopet je zabobnel oni običajni „hm, hm“ iz ust Trpotčevih. Rekel je: „Kaj bom dal? Dosta ne morem dati, saj vidite, da je revščina.“

„Revščina“ bila je barikada, ki jo je hitro postavil Trpotec. Za to barikado hotel se je skrivati pri bližnjem naskoku, ki ga bosta izvestno izvršila Jurij in Jaka na njegov žep.

„Kaj revščina! Niste tako na slabem ne, primaruha! In Neža je vaš jedini otrok, komu boste pa dali, če ne njej?“ — tako je naznačil Jurij svoje, oziroma Jakčevo stališče. Nasprotnika sta zasela svoji poziciji, ki naj bi bile zaslomba njunim operacijam v bližajočem se boji.

„Kar daste, daste itak svojemu lastnemu otroku“ — sili Jurij.

„I, saj ne rečem, da nič ne dam; ali dosti ne bo, ne morem“ — brani se Trpotec.

„No, nekoliko bo vender?“

„Kaj bo?! Posteljo, skrinjo, nekoliko platna in prediva, pa še petdeset goldinarjev na vrh.“ —

„Malo je, oče Trpotec, šmentano malo, kar ste obljubili. Ne bi bil mislil, da boste tako nizko posegli.“

„Ko bi mogel, dal bi več, če pa ne morem, pa ne morem.“

„Kdo pravi, da ne morete?! Nečete! Tako je, primaruha! Še dvajset goldinarjev boste pritegnili, pa tisto telico v hlevu!“

„Ne morem in ne morem, pa je konec besed. Kaj mislite, da bom vse njej dal, sam pa beračil na stare dni; ne gre,“ — te besede izgovorivši odide nevoljno na dvorišče. Ker ga le ni bilo na-

zaj, gre Jurij za njim. „Oče, kaj se kujate, primaruha! Pojte no notri, da se domenimo!“ In Jurij ga prime za roko in ga vleče s silo v kuhinjo.

„Ni res Jaka, še dvajset goldinarjev, pa tisto telico, pa si zadovoljen.“

„Boljše bi že bilo seveda, potem bi bil zadovoljen.“

Doslej se Trpotčevka ni mešala v besedni boj, a sedaj se jej je zdelo nmestno, da tudi ona reče svojo. Postavila se je — kakor matere navadno store — na stran koristij svoje hčere.

„Oče, ne bodi tak, primakni še nekoliko, no!“

„Tiho bodi baba, ki nič ne veš; jaz vem kaj delam.“

Takrat so pa tudi Neži prekipela čutstva in začela je hudo ihteti. Ihteč je očetu očitala, kako da je za hišo trpela in delala izza mladih nog, hujše nego vsaka dekla. Zdaj jej pa neče dati niti toliko, kar bi lahko dal. Tako dela ž njo, kakor da ne bi bila njegova hči.

„Kaj se kremžiš? Če si delala, sem te pa redil! Kdo bo mene silil, jaz sem gospodar.“

„Daj, daj oče, ne bodi tako trd; vem da si pameten mož in kar narediš je prav narejeno; Neža pa se mi le smili, bila je vedno tako pridna.“

Trpotčevka pozna svojega moža; ona ve, da ga tem dobrotnim načinom najložje potolaži. Njene prosee besede so ga res na pol pregnale izza barikade, in upati se je smelo, da se ne bo dolgo upiral. — Neža je še malo pojokala; Trpotčevka je še parkrat poprosila: „oče daj, daj!“; Jurij je še nekolikokrat vskliknil njegov „primaruha“ in Jaka je parkrat vzdihnil: ja, ja, — in oče Trpotec je bil zgubljen v boji, proti tolikej opoziji je obnemogel. In to svoje pobitje je priznal rekoč: „Še na beraško palico me boste reveža spravili! Naj bo, dam še tistih dvajset goldinarjev.“

Neža si je obrisala solze, mati so bili zadovoljni, Jaka je bil tudi zadovoljen, samo Jurij še ni bil zadovoljen. „Kaj pa s tisto telico? To ste čisto pazabili oče!“

„Tiste pa ne dam, Bog ve da ne; kaj mislite ka-li!“

„Pa jo morate dati!“

„Pa je ne dam!“

„Če ste vse drugo dali, dajte pa še to, Bog vas bo na drugi strani odškodoval!“

„Ne dam! če niste zadovoljni, pa pojte v božjem imenu!“

Trpotec je bil zares hud.

„Je to vaša zadnja beseda?“

„Zadnja.“

„Pa pojva Jaka.“

„Lahko noč vam Bog daj, srečni ostanite!“

In Jurij je kolovratil skozi vrata, Jaka je krevsal za njim. Pa motil bi se, kdor bi mislil, da sta hotela res oditi! To je bila le Jurijeva šahna poteza. Obstala sta na cesti. Jakcu je bilo milo pri srci, malo da se ni jokal.

„Tiho bodi tepec, saj bo dal!“

Jurij se ni motil. Pogovarjala sta se še nekoliko trenutkov pred hišo in že se je prikazala Trpotčeva postava pri vratih. Dasi je trdovratno molčal, Jurij vendar ni čvožil, da je le zato prišel, da bi se snubača vrnila.

(Konec prihodnjič.)

Slovenca.

Se ježiš na pravoslavne,
Madež jim očitaš vsaki,
Pa prezreš krivice davne,
Ki jih delajo Poljaki.

Mi ti rečemo naravnost:
Tvoja prava ni pisava,
Rušiš slavsko solidarnost,
O prijatelj, ta ni prava.

Istrski gad.

Spraznjena mošnja.

Sinoči je živ bil
Kot živo srebró
Zakaj je pa danes
On miren takó?

Sinoči-od vina
Bil ves je rudeč,
Zakaj je pa danes
Popolnoma preč?

Imel je on mošnjo,
Oj mošnjo polnó,
Ko davi ustal je,
Je našel prazno.

Oj mošnja je mala,
Čez noč se prazni,
A žal je še meni,
Oh krokar! po nji.

V gostilni vesel pak
Oštir tam sedi,
On mošnje je praznil, — —
Zdaj smeje se ti. —

Iz Krokarja.

Pogovor na ulici.

A.: „Ali že veš najnovejše?“

B.: „Kaj misliš?“

A.: „No, najnovejši čin ministra Gauča.“

B.: „Ne!“

A.: „Lej ga no! Ali ne veš, da je na Vrhniki odpravil „deveto šolo,“ ter jo premestil v Kočevje.“

B.: „Aha! Pa ni bilo nič v časopisih.“

Žalujoc Vrhnican.

Goriške resnične novosti.

(Iz potne torbe goriškega narodnega pohajača.)

IV.

Cerkljanski dopisnik v zadnji števec „Soče“ se je spravil nad Podkraškogorskega, mesto nad Rogačevega pohajača; — pa kaj, vsaj Podkraškogorski je dobra dušica, rad mu greh odpusti, kakor ga je odpustil naš stvarnik na križu svojim sovražnikom — če bode le zanaprej pravi Slovenec in ne več Latinec, kajti Latincev nima več svetovna krogla, ker so že davno vsi poskakali — v luno.

* * *

Po mnenji šebreljskega Velikonemca, kultura je prišla v Slovence iz severomrzle Škandinavije; pripeljali so jo na vozech „parizarji“ imenovanih; prodajali so jo na funte in cente, po krajcarji, groši, šestici, evanckarci in tolarji; največ kubičnih centov po krajcarji jo je nakupil goraj imenovani gospod, in vse za to, da si je napravil velik „gamazim“, ki jo ima še današnji dan v zalogi. Kako bi jo zdaj prodajal, sam ne ve, ker imamo kile mesto funtov, in cente mesto kvintalov, pa — vrag vzemi še novo vago, imamo pa še — metercente.

To staro nemško kramo pripeljal je velikonemški gospod na trg, 15. septembra v Dornberg — kamor so Cecilijo prodajali. Ponujal jo je najprvo kramarju, obetaje mu velikanski dobiček, a kramar se je otrešel in ponudbo odbil.

Dobro je svojo stvar zagovarjal in priporočal, da nijeden žid, niti francoski šarlatan bi je ne mogla boljše priporočati. A oddati je vender ni mogel, niti kramarju niti Krašovcem — temveč so mu pesti kazali — še za jeden „pfenig“ ne, kajti na trgu so se nahajali taki možje, veščaki v trgovini nemške krame, ki so koj na oko spoznali, da roba ni prava, pač pa gnjila, plesnjiva in zaležana in ne za njih ukus, pač pa, da je še iz časov, ko so bili še stari Grmani v medvedove kože zaviti, pohajajoči gozdove, nabiraje želod, da ne poginejo lakote.

Primerjajoc naša blago iste dobe, s tem, ki je ima šebreljčan na prodaj, spoznamo koj velikansko razliko, večo nego se nahaja mej svetlo-žarečim solncem in bledolično luno. Naše je veličastno, sladko doneče, impozantno, spoš po sodbi učenjakov: Bizatinsko ali grško blago je moralo dati roko rimskemu, in oba spojena skupaj, na podlagi naših pradedov, ustvarili so blesteče poslopje — rečem Salamonovo, kateremu je ime staroslovenski jezik, staroslovenska kultura. Oba se osredotočita v dveh presvitlih zvezdah, blagovestnika, katerima je ime sv. Ciril in Metod. Ako nikdar še, v teku jednega tisočletja, po smrti čestitih blagovestnikov ni slovenski narod tako velikanske potrebe čutil, kakor uprav sedaj, da iz globočine svojega srce upije proti stvarniku: „Gospodi pomiluj ny!“ Da, pomiluj ny, ker nemčurski Moloh hoče nas oropati nič manje, nego prežlahtnih svetinj, nam zapuščenih po svetih blagovestnikih slovanstva, ki so zadnji sled naše nekdanje kulture.

* * *

ASINO RES

Galerija zloglasnih nemčurjev. — Tone vitez Gariboldi.

(Životopis prihodnjič.)

Iz spominov Brlinčkovega Mihe.

IV.

Stara ženica šla je na božjo pot. Zná se, da je revica težko hodila, a vender je počasi krevljala opiraje se na palico, da bi saj nekoliko pomolila za mir in pokoj svojega nesrečnega sina. Pešala je bolj in bolj. Tedaj jej ni zameriti, da je nekoliko pokukala v kraj, kjer toči postrežljivi očka pristni brinjevec. Hej, in ta jej je istinito privezal dušo in prošnil njene obnemogle ude. In dalje z novimi močmi krevsaje vzela je molek v suhe roke, in jela je prebirati debele jagode. Molila je tako-le:

„O Marija, mamka božja, Ti si sina rodila, jaz sem ga tudi. Tvojega so neusmiljeni Judje vlekli na britko Golgato, mojega so krivični sodniki na smrt obsodili in ga obesili, ker je revež včasih kaj potreboval denarja in komu na oni boljši svet pomogel. Ti si milosti polna, jaz pa brinjevečka. Amen!“ —

V.

Nepoboljšljiv razbojnik šel je „post longum tempus“ k spovedi, da bi se spovedal in očistil svojih črnih in zarujavelih grehov. Iz vreče, kojo je odvezal, tresel je take orehe:

(Poslušaj ljubi bralec, in misli si, kako je ostrmel gospod spovednik, začuvši sledečo obtožbo):

„Kradel sem, a sem dal včasih in to na svete čase kaj vbogajme: Sem kvit. Zažgal sem pri ropu hišo, postavil sem si zato v gozdu koč: Sem kvit. Ubil sem jednoč bogatega kupca, žena mi je porodila črvička: Sem kvit.“ —

In kaj je mogel na te besede odgovoriti pobožni mož trdovratnemu grešniku? Globoko vzdihnivši rekel je žalosten: „Bog te je dal, hudič te bo vzel: Sva kvit. Amen!“ — In vratica so se zaprle. —

VI.

Kmetič je prišel k gospodu župniku prosit ga za svēt, kaj mu je storiti, ker je njegova boljša (recte slabša) zakonska polovica tako huda in prepirljiva strgulja, da ves božji dan in še v noč jezik brusi in obdeluje njega, prav mirnega in dobrega moža. Ozdravil jo je sicer že nekoč, a le za malo časa, in to tako:

Hlinil se je čisto blaznega. Delal je vse narobe. Prižgal je ob belem dnevu svečo, stikal po vseh kotih, preobračal in pobijal je lonce, seveda na škodo svoji možnji. Zmerjati je začel zdaj on svojo klepe-

tuljo in svadljivo ženko, in to toliko časa, da je na posled ona utihnila, boječ se, da bi jej mož kaj hudega ne naredil. A to je že bil zlodej, da je ona kar vedno molčala in molčala — res čudno, človek ne vé, kam bi tako hitro metamorfozo zapisal — in slednjič mu še kuhati ni hotela. To je trajalo cel mesec. Možek je bil srdit, zmerjal jo je in še celo tepel. Oh, ti ljubi zakonski jarem, kako si sladák! Stradal je že revež, a žena je vender vedno molčala. Ko je pa jedenkrat ves razdražen prižgal svetilko in jo postavil na mizo, in vzešči v roke opoludne, ko je najbolj svetlo dve sveči in zopet brskal po hiši, vpraša žena vsa v jezi kot sršen: „Ti zlodjeva pokveka, ali si res zblaznel ali še-le boš. I kaj pa vender iščeš?“ — „Vender jedenkrat,“ odvrne na ves glas se režaje mož, sem našel tvoj jezik. Mislil sem do sedaj, da ga že v dimniku sušiš za velikonočne praznike . . . ljuba ženica! Bodiiva od sedaj za naprej mirna oba, v miru živiva in delajva lepo akupaj, in Bog bo z nama.“ In res je vladal zopet nekaj časa blagi mir v hiši. — A navada je železna srajca. Ženka je jela zopet brusiti svoj že dokaj ostri jeziček, tako da res ni mogel ubogi mož več strpeti, da je moral iti k gospodu župniku, naj bi mu on pomagal in kakó ženo ukrotil. Blagi mož mu je začel na srce govoriti, da naj oba v ljubezni in slogi živita, kakor pravi sveti apostelj Pavel o zakonu, rekoč, da sta mož in žena jedno, in da morata vedno složno v zakonu vstrajati. A naš kmetič ves nevoljen odgovori: „Gospod duhovni oče! Sveti Pavel ne ve prav nič o tem, ker on ni bil oženjen. Da bi bil oženjen tako, kakor sem jaz, bi pa drugače govoril.“ In gospod župnik mu ni mogel nič več povedati. —

Zajčev Matijče.

Ne boš.

„Ne boš me ti, ne boš me ti
Na ples seboj jemal!
Kdo ve, kaj bi hudobni svet
Iz tega še skoval.“

Pa nisem je, pa nisem je
Na ples seboj bil vzel.
Da ne bi ta hudobni svet
Kovati kaj začel.

In sam sem šel, in sam sem šel
Na ta okrogli ples,
Kako sem plesal, se smejal
In pa jezil se vmes!

A tisti čas, a tisti čas
Pa sam pri njej doma
Poskušal ž njo prijatelj moj
Vesetje je sveta.

Hudobni svet, hudobni svet
Pa kar nič ni skoval;
Iz „grimnosti“ pa od tedaj
Pijači sem se vdal. — — —

Iz Krokarka.

Čudno.

Dijak vrnivši se iz pivarne:

„O, to je presneta pijača, v želodec sem ga zлил,
pa ga v glavi čutim.“

Emir.

V gostilni.

Pepe: „Dragi Janez, povej no, kdo ima prednost možki ali ženski spol?“

Janez: „Ženski, to je gotovo, saj one so krona stvarstva.“

Pepe: „Kako to, Bog je možkega prej ustvaril.“

Janez: „To vendar dobro veš, da se prvi pokušnik nikdar ne ponese.“

Emir.

Med sabo.

Ako soštevaš kravo in vola, ne dobiš niti dve kravi, niti dva vola. Moj oče mlekar, mešajo vselej ali soštevajo jeden liter mleka in jeden liter vode, a dobé vendar le dva litra mleka — čudno! Emir.

Kratko pa dobro.

Oče! kolo se vrti!

— Tebi pa jezik!

Emir.

Priporočilo.

Pred kratkim so Nemci močno hvalili nek nov roman. Priporočilni članek končal je tako: „Uverjeni smo, da bo vsakateri to knjigo z veseljem položil na stran!“

Maščevanje.

Nekdo je prašal prijatelja, zakaj je dal hčer svojemu največjemu neprijatelju za ženo. „Iz samega maščevanja!“ dobil je odgovor.

Pozno.

Nek pijanec je padel, ter na ulici zaspal. Ko se zbudi, zvonili so ravno plat zvona, ker je nekje gorelo. On tega ni opazil, ter je brojil udarce, misleč, da bi je ura. Ko jih nabroji petnajst, skoči po konci, ter zaupi je: „Sakrabort! tako pozno pa se že dolgo nisem zbudil.“

Žalostno.

Pri nemški predstavi na nekem gledališču prašal je nekdo jokajočega znanca, zakaj da joče, se mu li predstava tako dopada.

„I, kaj še! za ustopnino mi je žal,“ rekel je mož, ter se solzil dalje.

Paradiž — sinagoga.

Katehet: Kaj je bil paradiž?

Dijak: Sinagoga.

Katehet: Zakaj pa?

Dijak: Ker sta tam Adam in Eva judovski govorila!

Raztresenost.

Propovednik, ki je bil jako raztresen, bral je nekda na prižnici „genesis“ ali zgodovino ustvarjenja. Bral je tako-le: Bog je poslal Adamu trdno spanje, in ko je bil zaspal, vzel mu je jedno izmed njegovih reber in je iz rebra naredil Evo, — tu je list preobrnil — „in bila je tristo vatlov dolga, petdeset vatlov široka in trideset visoka.“ Namesto jednega lista obrnil je dva, ter čital o velikosti Noetove ladije.

Uzrok.

(Mlada komaj poročena gospica svojemu soprogu):

„Glej ljubi, kako osorno se moja prejšnja prijateljica proti meni obnaša, kaj je vendar temu povod.“

„No, to uganiti je prav lahko, omožiti se ne more.“

„Zakaj pa ne?“

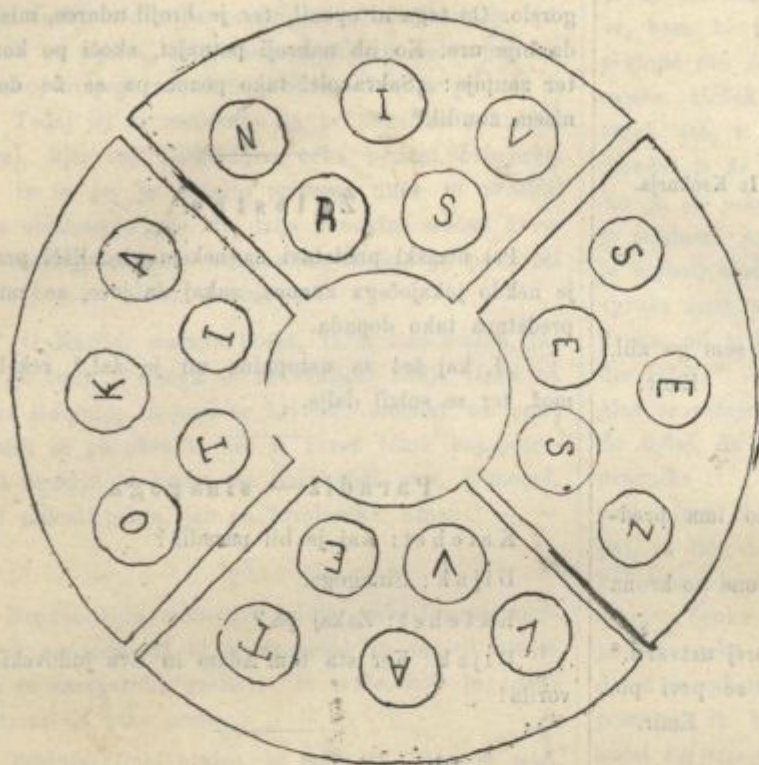
„Ker jo nobeden noče!“

„A!“

Rešitev zagonetke

v 18. listu „Rogača“.

„Ni vse zlato kar se sveti.“

Prav so jo rešili gospodje: J. Sattler pri sv. Barbari v Halozah;
J. Čibej; A. J. B. v Radoljici.

„Poštne knjižice.“ „Postbüchel.“

katere so do sedaj pismonosci ob novem letu delili tudi narodnemu občinstvu le v nemškem jeziku, izdalo in založilo bode letos uredništvo „Rogača“ slovenske, ter jih prodajalo po **3 gld. 100 komadov**. Ker je cena knjižici tako nizka, da si jo lahko vsak pismonossec naroči, opozarjamo narodno občinstvo, naj ne vsprejema nemških, pismonosce pa, da si o pravem času naroče slovenske poštne knjižice, ker se jih bode tiskalo le naročeno število z vtiskanim imenom pismonosca.

Iveri.

1. „Srpo mi duh na knjigo zre“ —
Preveč sinoč bil vinjen je!
(Funtek.)
2. „Oj težka pot, oj tožna pot“ —
Če vinjen, suh boš šel od tod!
(Gregorčič.)
3. „Hej rojaki! kako poje in prepeva“ —
Kdor od kroka se domov majeva.
(Cegnar.)
4. „Život je tak, roké, nogé
So, kakoršne so prej bilé“ —
Samo lasje strašno bolé
Slanika kislega želé.
(Preširen.)
5. „Ko dan se zaznava,
Danica priplava,“ —
Domov krokar tava.
(Potočnik.)
6. „Luna mračno je sijala“ —
Ko sva se domov majala.
(Krek.)

Otročje.

„Papa, ali ne boš kiklje oblekel?“ „Saj je zadnjič, ko si prišel vinjen domov, rekla mama, da bo odslej ona hlače nosila.“

M. H.

P. n. gosp. Sattler Josip pri sv. Barbari v Halozah: 80 kr. za l. 1888. Blagovolite poslati obečano. — P. n. gosp. Pokorn v Črnomlju: za l. 1887. plačano. — P. n. g. dr. Kenda: Za vse leto stoji list 3 gld. 20 kr., poslali ste nam 2 gld., ali naj Vam pošljemo drugega poluletja izišle liste, ter ostalo vknjižimo za prih. leto?

„Rogač“ izhaja 10. in 25. dan vsakega meseca na celi pólí velike četvorke ter stoji po pošti prejeman celo leto 3 gld. 20 kr., pol leta 1 gld. 60 kr., četrť leta 85 kr.; za Ljubljano celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., četrť leta 80 kr.; izven Avstrije celo leto 4 gld. Posamične številke so po 15 kr. — Naročnino in dopise sprejema lastništvo in uredništvo: Gradaške ulice šte. 16. v Ljubljani. — Tiska „Narodna Tiskarna“ v Ljubljani.